

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-203)

Sep (1) / 2015

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	7
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	10
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	20
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	26

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 23)

16. அஹந்தைவ ஹி சித்தத்வம் வேத்யாத் பிந்நம் ஸ்வலக்ஷணம்

ஸா சாஹமேவ தேநாஹம் ஸர்வத: சுத்தசிந்மயீ

பொருள் - எந்த ஒரு பொருளையும் மற்றொரு பொருளிடமிருந்து பிரித்து அறிய வைப்பது “நான்” என்னும் எண்ணமே ஆகும். தனித்தன்மையுடன் உள்ள இந்த எண்ணமானது அனைவருக்கும் நானே ஆவேன். ஆக நான் அனைத்து இடங்களிலும் பரவி உள்ளேன்.

17. ஸம்ப்லுதேதம் பதத்வீபே ப்ராப்தைகத்யே சிதம்புதை

மஜ்ஜதாம் சைவ சேத்யாநாமஸ்மி ஹஸ்தாவலம்பநம்

பொருள் - அறிவு என்னும் பெருங்கடலில் “இந்த வஸ்து” என்று அறியப்படும் அனைத்தும் முழுகியபடியே உள்ளன. அப்படிப்பட்ட வஸ்துக்கள் தங்களை அறிய உதவுகின்ற ஆதாரமாக நான் எனது கரங்களை நீட்டுகிறேன்.

18. மத்த்யாநாம்ருத நிஷ்யந்தக்ஷாலிதா சேஷவாஸநா:

மாமேவாத்மநி பச்யந்தி சேத்யைக ப்ரஸநீம் சிதம்

பொருள் - யார் ஒருவனுக்கு அமிர்தம் போன்ற என்னைக் குறித்த த்யானத்தால் அனைத்து வாசனைகளும் அடியுடன் நீங்குகிறதோ, அவன் என்னைக் காண்கிறான். அவனுடைய அறிவில் எப்போதும் நான் நிலைநிற்பவளாக உள்ளதை உணர்கிறான்.

19. மம சித்தைக ரூபயா வேத்யவேதகதாம் ஜநா:

அவித்யயைவ மந்யந்தே மத் ஸங்கல்பிதயா புரா

பொருள் – நான் சித் ரூபமாக உள்ளதால், அனைத்தையும் அறிவுக்குப் புலப்பட வைக்கும் எனது செயல்பாட்டினை, தங்களுடைய அறியாமை நீக்கம் என்று சிலர் எண்ணுகிறார்கள். இதனைக் குறித்து நான் உனக்கு முன்பே கூறியுள்ளேன் (அத்யாயம் 12 காண்க).

20. ந சாந்தா நோதிதா நாபி மத்யமாஹம் ஸ்வரூபத:

மத் விவேக ஜுஷாமேவம் ப்ரகாசோ ஜாகராஸ்வபி

21. பரித்யக்த விபாகேந நிஸ்தரங்கேண சேதஸா

ஜ்ஞேய விகல்ப்யமாநா து ப்ரத்யக்ஷாப்யஸ்மி விஸ்ம்ருதா

பொருள் – என்னுடைய ஸ்வபாவத்தின்படி நான் அமைதியாகவும் இருப்பதில்லை, எப்போதும் செயலாற்றியபடியும் இருப்பதில்லை, இந்த இரண்டுக்கும் நடுநிலையிலும் இருப்பதில்லை. இரட்டையாக உள்ள நிலைகளிலிருந்து (சுகம் – துக்கம், விருப்பு – வெறுப்பு போன்றவை) விடுபட்டு, தங்களுடைய மனதைச் சாந்தமாக வைத்து, என்னை த்யானிப்பவர்களுக்கு நான் என்னை முழுவதுமாக வெளிப்படுத்துகிறேன். மாறாக இரட்டையாக உள்ள நிலைகளிலிருந்து விடுபடாமல் உள்ளவர்கள் என்னை அறிந்தாலும், என்னைக் குறித்து அவர்கள் மறக்கும்படியாகச் செய்கிறேன்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 203)

மேலும் மோக்ஷத்திற்கு விரோதமாக எந்த ஒரு வாக்கியமும் காணப்படவில்லை. இதன் காரணம், சாந்தோக்ய உபநிஷத் (4-11-2) - அபஹதே பாபக்ருத்யாம் லோகீபவதி ஸர்வமாயுரேதி ஜ்யோக்ஜீவதி நாஸ்யா பரபுருஷா: க்ஷீயந்தே உபவயம் தம் புஞ்ஜாமோ அஸ்மிச்ச லோகே அமுஷ்மிச்ச - தனது பாவங்கள் அனைத்து நீங்கப் பெற்றவுடன் அவன் உயர்ந்த பரமபத்தை அடைகிறான். தனது முழு வாழ்வைப் பெறுகிறான். ப்ரகாசத்துடன் உள்ளான். அவனுடைய உறவினர்களும் நண்பர்களும் தாழ்ந்து போவதில்லை அவனுடன் இங்கும் அங்கும் எப்போதும் நாங்கள் (அக்னி) தொடர்பில் இருந்தபடி இருப்போம் - என்ற வாக்கியத்தில் கூறப்படும் பலன்கள் அனைத்தும், யார் ஒருவன் மோக்ஷத்திற்கான தகுதியைப் பெறுகிறானோ அவனுக்கு மட்டுமே கிட்டுகிறது. “அபஹத பாவக்ருத்யாம்” என்றால் “ப்ரஹ்மத்தை அடைவதைத் தடுக்கின்ற பாவங்கள் நீங்கப் பெற்ற பின்னர்” என்று பொருள். “லோகீபவதி” என்றால் “ப்ரஹ்மத்தை அடையவிடாமல் தடுக்கும் பாவங்கள் நீங்கப்பெற்ற பின்னர் அவன் பரமபத்தை அடைகிறான்” என்று பொருள். “ஸர்வமாயுரேதி” என்றால் “ப்ரஹ்ம உபாஸனை செய்வதற்குத் தேவையான வாழ்வைப் பெறுகிறான்” என்று பொருள். “ஜ்யோக்ஜீவதி” என்றால் “ப்ரஹ்மத்தை அடையும் காலம் முடிய எந்தவிதமான நோயும் இன்றி வாழ்கிறான்” என்று பொருள். “நாஸ்யா பரபுருஷ: க்ஷீயந்தே” என்றால் “அவனுடைய சீடர்கள், சீடர்களின் சீடர்கள், புத்திரர்கள், பேரன்கள் என்று பலரும் ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவர்கள் ஆகிறார்கள்” என்று பொருள். இது தவிர ப்ரஹ்மவியையின் பலன் குறித்து முண்டக உபநிஷத் (3-2-9), மாண்டுக்ய உபநிஷத் (3-3) - நாஸ்யா ப்ரஹ்மவித் குலே பவதி - அவனுடைய குலத்தில் ப்ரஹ்மத்தை அறியாதவன் என்று யாரும் பிறப்பதில்லை - என்று கூறுவதையும் காணலாம்.

“உப வயம் தம் புஞ்ஜாமோ அஸ்மிச்ச லோகே அமுஷ்மிச்ச: - “வயம்” என்றால் இங்கு “அக்னி” என்று பொருள். “தம்” என்பது மோகஷ அதிகாரியைக் குறிக்கும். “உப புஞ்ஜாம:” என்றால் “ப்ரஹ்மத்தை அடையும் காலம் முடிய அனைத்து ப்ரஹ்மத்தை அடைவதைத் தடுக்கும் அனைத்து தடைகளிலிருந்தும் காப்பாற்றுவோம்” என்று பொருள்.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 203)

மூலம் - (7) இங்ஙனன்றிக்கே ப்ரணவம் ஸ்வரூப பரமாய் நமஸ்ஸிலே அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி ப்ரார்த்தனையாய் அநிஷ்டம் நிவர்த்தித்தால் வரும் புருஷார்த்தத்தை நாராயணாய ஸ்யாம் என்று கணிசிக்கிறதாகவுமாம். இந்நமஸ்ஸுக்கும் இப்படித் த்வயத்தில் நமஸ்ஸுக்குப் போலே விரோதி நிவ்ருத்தி ப்ரார்த்தனையிலே தாத்தப்ரயமான யோஜநா விசேஷமும்,

ப்ரணவோதித தச்சேஷ பாவோஹம் நிஜகர்மபி:

அஹங்கார மமத்வாப்யாம் அபிபூதோப்யத: பரம்

தச்சேஷத்வாநுஸந்தான பூர்வ தச்சேஷவ்ருத்திக:

பூயாஸமித்யமும் பாவம் வ்யநக்தி நம இத்யத:

என்று பட்டர் நித்யத்திலே ப்ரதர்சிதம். ஆகையாலே “அஹம் ந மம ஸ்யாம்” என்றாதல் “ந மம கிஞ்சித் ஸ்யாத்” என்றாதல் வாக்யாந்வயமாய். இத்தாலே “அஸ்ய ஜீவாத்மநோ அநாத்யவித்யா ஸம்சித புண்யபாபரூப கர்ம ப்ரவாஹ ஹேதுக ப்ரஹ்மாதி ஸூர நர திர்யக் ஸ்தாவராத்தமக சதுர்வித தேஹ ப்ரவேச க்ருத தத்தத் ஆத்மாபிமான ஜனித அவர்ஜநீய பவபய வித்வம்ஸநாய” என்றும், “பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லா ஒழுக்கும் அழுக்குடம்பும்” என்றும் சொல்லுகிற அவித்யா கர்ம ததுபய வாஸநா ருசி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தாதி ரூபமான ஸர்வாநிஷ்டமும் அத்யந்த நிவ்ருத்தமாக வேணுமென்று அபேக்ஷித்ததாயிற்று.

விளக்கம் - இவ்விதம் அல்லாமல் திருமந்தரத்தை மூன்று வாக்கியங்களாகக் கொண்டால், ப்ரணவம் என்பது ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை விளக்குவதாகவும், “நம:” என்பது விருப்பம் அல்லாதவற்றை நீக்கித் தரவேண்டும் என்னும் ப்ரார்த்தனையாகவும், இவ்விதம் விருப்பம் அல்லாதவை நீங்கியதன் காரணமாகக் கிட்டும் புருஷார்த்தம் என்பது நாராயணாய ஸ்யாம் - நாராயணனுக்காக இருக்கக் கடவேன் - என்பதால் உணர்த்தப்படுவதாகவும் உள்ளது. த்வய மந்தரத்தில் உள்ள “நம:” என்பது எவ்விதம் தடைகளை நீக்க உதவும் விண்ணப்பம் ஆகிறதோ அதே போன்று திருமந்தரத்திலும் உள்ளது என்பதைக் கீழே காணப்படும் ஸ்வாமி பராசரபட்டரின் நித்யம் என்னும் க்ரந்தத்தில் உள்ள வரிகள் மூலம் அறியலாம் - ப்ரணவோதித தச்சேஷ பாவோஹம் நிஜகர்மபி: அஹங்கார மமத்வாப்யாம் அபியூதோப்யத: பரம்; தச்சேஷத்வாநுஸந்தான பூர்வ தச்சேஷவ்ருத்திக: பூயாஸமித்யமும் பாவம் வ்யநக்தி நம இத்யத: - “ப்ரணவத்தில் கூறப்பட்டது போன்று அடியேன் ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமையாக உள்ளேன். என்னுடைய கர்மங்களின் விளைவால் இதுவரை ‘நான், என்னுடையது’ என்பதான அஹங்காரம் மற்றும் மமகாரங்களால் பீடிக்கப்பட்டிருந்தேன். இனி அவனுக்கு மட்டுமே அடிமை என்று கொண்டு, அவனுக்கு ஏற்ற கைங்கர்யங்களைச் செய்வேன்” என்னும் பொருளையே “நம:” என்பது கூறுகிறது - என்றது காண்க. ஆகவே “அஹம் ந மம ஸ்யாம் - நான் என்னுடைய அடிமை அல்லன்” அல்லது “ந மம கிஞ்சித் ஸ்யாத் - நான் சிறிதளவும் என்னுடையவன் அல்லன்” என்பது போன்ற வாக்கியங்கள் “எனக்குத் தடைகள் இல்லாமல் போகட்டும்” என்னும் விண்ணப்பத்தையே குறிப்பதாகின்றன. இதன் மூலம் வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம் - அஸ்ய ஜீவாத்மநோ அநாத்யவித்யா ஸம்சித புண்யபாபரூப கர்ம ப்ரவாஹ ஹேதுக ப்ரஹ்மாதி ஸூர நர திர்யக் ஸ்தாவராத்மக சதுர்வித தேஹ ப்ரவேச க்ருத தத்தத் ஆத்மாபிமான ஜனித அவர்ஜநீய பவபய வித்வம்ஸநாய - எல்லையற்ற காலமாக தொடர்ந்தபடி உள்ள அறியாமை காரணமாக ஜீவாத்மாவுக்குப் புண்ணிய பாவங்கள் ரூபமாகக் கர்மங்கள் உண்டாகின்றன; இந்தக் கர்ம வெள்ளம் காரணமாக நான்முகன் உள்ளிட்ட தேவர்கள், மனிதர்கள், விலக்குகள், தாவரங்கள் என்பதான நான்குவிதமான சரீரங்களில் ஜீவன் ப்ரவேசிக்கிறான்; பின்னர் அந்தந்த சரீரங்களில் உள்ளதற்கு ஏற்ப, தான் அந்தச் சரீரமே என்று எண்ணியவனாக, விலக்க இயலாத ஸம்ஸார பயத்தை அடைகிறான் - என்றும், திருவிருத்தம் (1) -

பொய்நின்ற ஞானமும் பொல்லா ஒழுக்கும் அழுக்குடம்பும் – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப வருவதான “அறியாமை, கர்மம்” என்னும் இரண்டும், இந்த இரண்டின் காரணமாக உண்டாகும் ருசியும், இந்த உலகத்துடன் கொள்ளும் தொடர்பு காரணமாக உண்டாகும் அனைத்துவிதமான விருப்பம் அற்ற நிலைகளும் அடியுடன் நீங்கவேண்டும் என்னும் விருப்பத்தைக் கூறியதாயிற்று.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 23)

63. ராமாயணம் நாராயண கதையென்று தொடங்கி கங்காகாங்கேய ஸம்பவாத்ய ஸத் கீர்த்தநம் பண்ணின எச்சில்வாய் சுத்தி பண்ணாமல் திருமாலவன் கவியென்ற வாயோலைப்படியே மாற்றங்க ளாய்ந்து கொண்டு உரிய சொல்வாய்த்த விது வேதாதிகளில் பௌருஷ மாநவ கீதா வைஷ்ணவங்கள்போலே அருளிச்செயலில் ஸாரம்.

அவதாரிகை - ஆக, “தர்ம வீர்யேத்யாதி” வாக்யம் தொடங்கி இவ்வளவும் இப்பரபந்த வக்த்ரு வைலக்ஷண்யத்தை ப்ரதிபாதித்தார் கீழ். இனி இப்பரபந்த வைலக்ஷண்யந் தன்னை ப்ரதிபாதிக்கிறார் மேல் - (ராமாயணமென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - ஆக, தர்மவீர்ய (சூர்ணை 58) - என்பது தொடங்கி கடந்த சூர்ணை முடிய இந்தத் திவ்ய ப்ரபந்தங்களை அருளிச்செய்த நம்மாழ்வாருடைய மேன்மையைக் குறித்து அருளிச்செய்தார். இனி இந்த ப்ரபந்தங்களுடைய மேன்மையை அருளிச்செய்கிறார்.

குறிப்பு - இந்தச் சூர்ணையின் தொடக்கப் பகுதியை, “ராமாயணம் என்று தொடங்கி கங்காகாங்கேய ஸம்பவாத்ய ஸத் கீர்த்தநம் பண்ணின எச்சில்வாய் சுத்தி பண்ணாமல்” என்றும், “நாராயண கதையென்று தொடங்கி கங்காகாங்கேய ஸம்பவாத்ய ஸத் கீர்த்தநம் பண்ணின எச்சில்வாய் சுத்தி பண்ணாமல்” என்றும் இரண்டாகப் பிரிக்கவேண்டும். இது போன்று தொடங்கப்பட்ட இருவிதத்தில் மீதம் உள்ள சூர்ணையின் பகுதிகளைச் சேர்த்துப் படிக்கவேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “காவ்யம் ராமாயணம் க்ருத்ஸநம் ஈத்ருசை: கரவாண்யஹம்” என்று ராம கதையைச் சொல்லுவதாக ராமாயணமென்று உபக்ரமித்து கங்கா ஸம்பவ ஸுப்ரஹ்மண்யோத்பத்தி புஷ்பக வர்ணந ரூப கதிகளைப் பரக்கப் பேசுகையாலே அஸத் கீர்த்தநம் பண்ணி வாகசுத்தி வந்ததிறே ஸ்ரீவால்மீகி பகவானுக்கு.

விளக்கம் - (ராமாயணம் என்று தொடங்கி) - இராமாயணம் பாலகாண்டம் (2-42) - காவ்யம் ராமாயணம் க்ருத்ஸநம் ஈத்ருசை: கரவாண்யஹம் - இராமாயண காவியம் முழுவதையும் இந்த ச்லோகங்கள் கொண்டு உரைக்கப் போகிறேன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, இராமனின் திவ்யசரிதத்தை உரைக்கப் போவதாக இராமாயணத்தைத் தொடங்கி. (கங்காகாங்கேய ஸம்பவாத்ய ஸத் கீர்த்தநம் பண்ணின எச்சில்வாய்) - கங்கையின் பிறப்பு, முருகனின் பிறப்பு, புஷ்பக விமானத்தின் வர்ணனை போன்றதான மற்ற கதைகள் குறித்து விவரித்து உரைப்பதால் வாக்குத்தாய்மை என்பது வால்மீகி பகவானுக்கு இல்லாமல் போனது.

வ்யாக்யானம் - “நாராயண கதாமிமாம்” என்கிறபடியே நாராயண கதையென்று உபக்ரமித்து ஸம்பவ பர்வத்திலே காங்கேயரான ஸ்ரீபீஷ்மருடைய உத்பத்தி தொடக்கமாக அநேகருடைய உத்பத்தி ப்ரகாரங்களை விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கையாலும், “பூசல் பட்டோலை” என்னும்படி பாரத யுத்த ப்ரகாராதிகளையே பரக்க நின்று வர்ணித்தபடியாலும், அஸத் கீர்த்தநத்திலே மிகவும் பரந்து அசுத்தையான வாக்கை, “அஸத் கீர்தந காந்தார பரிவர்த்த பாம்ஸூலாம், வாசம் செளரிகதா லாப கங்கையவ புநீமஹே” என்று அஸத் கீர்த்தநமாகிற காட்டிலே அலமந்து புழுதி படைத்த வாக்கை பகவத் கதா லாபமாகிற கங்கையாலே சுத்தமாக்குகிறேனென்று சுத்தி பண்ணினானிறே ஸ்ரீவேதவ்யாஸ பகவான். ஸ்ரீவால்மீகி பகவான் இப்படி அநுதபித்து வாக் சுத்தி பண்ணிற்றிலனாகிலும், இந்த ந்யாயமவனுக்கு மொக்குமென்று நினைத்திறே இவர் கூட்டியெடுத்தது.

விளக்கம் - (நாராயண கதையென்று தொடங்கி) - மஹாபாரதம் ஆதிபர்வம் - நாராயண கதாமிமாம் - நாராயணனின் கதையை இங்கு உரைக்கப்போகிறேன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, நாராயணனுடைய சரிதத்தை உரைக்கப் போவதாகத் தொடங்கி. (கங்காகாங்கேய ஸம்பவாத்ய ஸத் கீர்த்தநம் பண்ணின எச்சில்வாய்) - மஹாபாரதத்தின் ஸம்பவ பர்வத்தில் பீஷ்மருடைய பிறப்பு தொடக்கமாக உள்ள பலருடைய பிறப்புக்களை மிகவும் விரிவாக விளக்கியபடி உள்ளதாலும், பூசல்பட்டோலை - யுத்தத்தைப் பற்றி உரைக்கும் நூல் - என்பதற்கு ஏற்ப மஹாபாரத யுத்தம் குறித்தே மிகவும் விரிவாக வர்ணிப்பதாலும், மற்றவற்றைக் குறித்து உரைப்பதால் மிகவும் விரிவாக வளர்ந்து வாக்குத் தூய்மை இல்லாமல் போனது. இதனை உணர்த்த வ்யாஸபகவான், ஹரிவம்சம் - அஸத் கீர்தந காந்தார பரிவர்த்த பாம்ஸுலாம், வாசம் செளரிகதா லாப கங்கயைவ புநீமஹே - பொருள் அல்லாதவற்றைக் குறித்து மிகவும் விரிவாகப் பேசுதல் என்றும் காட்டில் சுற்றிய காரணத்தால் எனது வாக்கு புழுதி அடைந்தது; இதனைக் க்ருஷ்ணனின் சரிதையைக் கூறுதல் என்பதான கங்கை நீர் கொண்டு தூய்மை ஆக்குவேனாக - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, "தேவை அற்றவை குறித்து உரைத்தல் என்னும் காட்டில் அலைக்கழிக்கப்பட்டு எனது வாக்கு புழுதி அடைந்தது. இதனைப் பகவானின் சரிதத்தை உரைத்தல் என்னும் கங்கைநீர் கொண்டு நான் தூய்மை ஆக்கக் கடவேன்", என்று உரைத்து, அது போன்றே செய்தார். வால்மீகி மஹரிஷி தனது வாக்கில் தூய்மை இல்லாதது கண்டு வருந்தி, வ்யாஸர் செய்தது போன்று, தனது வாக்கைத் தூய்மை செய்ததாக இராமாயணத்தில் காணப்படவில்லை என்றாலும், இந்த ந்யாயம் இவருக்கும் பொருந்தும் என்று ஸ்வாமி அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவுள்ளம் கொண்டதால், வ்யாஸரையும் இங்கு சேர்த்தே அருளிச்செய்தார் (அதாவது இராமாயணம் போன்றே மஹாபாரதத்திலும் வ்யாஸர் வருத்தம் கொண்டு ஏதும் உரைக்கவில்லை. ஹரிவம்சத்திலேயே இவ்விதம் உரைத்தார்).

வ்யாக்யானம் - ஆக இப்படி உபக்ரமித்ததுக்குச் சேராதபடி அஸத்கீர்த்தனத்தைப் பண்ணி வாக்கை அசுத்தையாக்கி, அதுக்கு சுத்தி பண்ணவேண்டாதபடி, "திருமாலவன் கவியாது கற்றேன்" என்று ஸ்ரீய:பதியினுடைய கவியென்று அடியில் வாயோலையிட்ட ப்ரகாரத்திலே "மாற்றங்களாய்ந்து கொண்டு" என்கிறபடியே, அந்யபரமான சப்தங்கள் ஒன்றும் ஊடு கலசாதபடி சப்தங்களைத் தெரிந்தெடுத்து "உரிய சொல்லாலிசை மாலைகளேத்தி" என்கிறபடியே, விஷயத்துக்குத் தகுதியான

சொல்லாலே சொல்லப்பட்டதாய் “வாய்த்தவாயிரம்” என்று வாச்யனான ஸர்வேச்வரனுக்கு வாய்த்த இப்ப்ரபந்தம்,

விளக்கம் - (சுத்தி பண்ணாமல்) - இப்படியாகத் தொடங்கிய செயலுக்குச் சேராதவிதத்தில் பொருள் தராதவற்றைக் குறித்து உரைத்து, வாக்கானது தூய்மை இழந்து போகும்படியாகச் செய்து, அதன் பின்னர் அப்படிப்பட்ட வாக்கினைத் தூய்மை செய்ய வேண்டாதபடியாக, (திருமாலவன் கவி என்ற வாயோலைப்படியே) - திருவிருத்தம் (48) - திருமாலவன் கவியாது கற்றேன் - என்பதற்கு ஏற்ப மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனாகிய நாராயணனைக் குறித்த கவிகள் என்று முதல் ப்ரபந்தமாகிய திருவிருத்தத்தில் தனது வாக்கு கொண்டு உரைத்த விதத்தில், (மாற்றங்கள் ஆய்ந்து கொண்டு) - திருவாய்மொழி (6-8-11) - மாற்றங்களாய்ந்து கொண்டு - என்பதற்கு ஏற்ப மற்ற பொருள்கள் எதனையும் குறித்து உரைக்காதபடியான சொற்களை நன்றாகத் தெரிந்து எடுத்து, (உரிய சொல் வாய்ந்த இது) - திருவாய்மொழி (4-5-6) - உரிய சொல்லாலிசை மாலைகளேத்தி - என்பதற்கு ஏற்ப உரைக்கப்படும் வஸ்துவான நாராயணனுக்குச் சேரும்விதத்தில் உள்ள தகுதியான சொற்கள் கொண்டு உரைக்கப்பட்டதாக, திருவாய்மொழி (2-2-11) - வாய்த்தவாயிரம் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைத்து சொற்களாலும் கூறப்படும் பொருளாகிய ஸர்வேச்வரனுக்கு ஏற்பட்டதாக உள்ள இந்த ப்ரபந்தம் ... (அடுத்து இந்த ப்ரபந்தம் குறித்து உரைக்கிறார்)

வ்யாக்யானம் - “வேதேஷு பௌருஷம் ஸூக்தம் தர்ம சாஸ்த்ரேஷு மாநவம், பாரதே பகவத்கீதா புரானேஷு ச வைஷ்ணவம்” என்று வேதங்களில் புருஷஷூக்தமும், தர்ம சாஸ்த்ரங்களில் மநுப்ரணீதமும், மஹாபாரதத்தில் ஸ்ரீகீதையும், புராணங்களில் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணமும் ஸாரமாயிருக்குமாபோலே, அந்யகதாகந்த ரஹிதமான அருளிச்செயலில் ஸாரமாயிருக்குமென்கை. இத்தால் “தீதிலந்தாதி” என்கிறபடியே கதாந்தர ப்ரஸ்தாவ தோஷ ராஹித்யத்தாலே ஆர்ஷ ப்ரபந்தங்களில் வ்யாவ்ருத்தமாய், பகவத் ப்ரதிபாதந ஸாமர்த்த்யத்தாலே பகவதேகபரமான மற்றையாழ்வார்கள் ப்ரபந்தங்களிலும் ஸாரமாயிருக்குமென்று இப்ப்ரபந்த வைலக்ஷண்யம் சொல்லிற்றாயிற்று.

விளக்கம் - (வேதாதிகளில் பௌருஷ மாநவ கீதா வைஷ்ணவங்கள்போலே) - வேதேஷு பௌருஷம் ஸூக்தம் தர்ம சாஸ்த்ரேஷு மாநவம், பாரதே பகவத்கீதா புரானேஷு ச வைஷ்ணவம் - வேதங்களில் புருஷஸூக்தம், தர்மசாஸ்த்ரங்களில் மநுதர்மம், மஹாபாரதத்தில் ஸ்ரீமத்பகவத்கீதை, புராணங்களில் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் ஆகியவை உயர்ந்தவைகள் ஆகும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப வேதங்களில் புருஷஸூக்தமும், தர்மசாஸ்த்ரங்களில் மனுவால் கூறப்பட்ட மநுதர்மமும், மஹாபாரதத்தில் ஸ்ரீகீதையும், புராணங்களில் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணமும் அந்தந்த பிரிவுகளுக்குச் சாரமாக உள்ளன; இது போன்று, (அருளிச்செயலில் ஸாரம்) - இந்த ப்ரபந்தம் மற்ற எந்தவிதமான கதைகளின் ஸம்பந்தம் சற்றும் இல்லாதபடி உள்ள நாலாயிர திவ்ய ப்ரபந்தங்களின் சாரமாக உள்ளது. இதன் மூலம், திருவாய் (8-2-11) - தீதில் அந்தாதி - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரன் குறித்து அல்லாமல் மற்ற கதைகளை உரைத்தல் என்ற தோஷம் சற்றும் இல்லாத காரணத்தால், மஹரிஷிகள் அருளிச்செய்த நூல்கலைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட மேன்மை கொண்டதாகவும், ஸர்வேச்வரனைக் குறித்து மட்டுமே உரைக்கின்ற ஸாமர்த்யம் காரணமாக ஸர்வேச்வரன் குறித்து மட்டுமே கூறுகின்ற மற்ற ஆழ்வார்களுடைய ப்ரபந்தங்களுக்குச் சாரமாகவும் உள்ளது என்பதே திருவாய்மொழியின் சிறப்பு என்றார்.

64. குருசிஷ்ய க்ரந்தவிரோதங்களைப் பரமதாதிகளாலே பரிஹரியாமல் செஞ்சொல் செந்தமிழின் கவி பரவி யழைக்குமென்று அந்யோந்யம் கொண்டாடிப் பேசின்றே பேசுமேக கண்டரில் என்னில் மிகுவென்னு மிவ ருரைகொளின் மொழி கொண்டு சாஸ்த்ரார்த்தங்கள் நிர்ணயிக்க வேண்டுகையாலே வலங்கொண்ட விதுக்குச் சேராதவை மநு விபரீதங்கள் போலே.

அவதாரிகை - இனிமேல் இப்படி அருளிச்செயலில் ஸாரமான இதன் ப்ராமாண்யாதிசயத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக ஆழ்வார்களுடைய ஐககண்டயத்தையும், அவர்களில் தலைவரான இவரருளிச்செய்த இப்ப்ரபந்தத்தினுடைய ப்ரபல்யத்தையும் ப்ரதிபாதியா நின்று கொண்டு, ஏவம்பூதமான விதுக்குச் சேராத சாஸ்த்ரங்கள் பரீசஷக பரித்யாஜ்யங்களாம்படியை அருளிச்செய்கிறார் (குருசிஷ்யேத்யாதியால்).

விளக்கம் - அடுத்து மற்ற ஆழ்வார்களுடைய அருளிச்செயல்கள் அனைத்திற்கும் சாரமாக உள்ள திருவாய்மொழியின் மிகவும் உயர்ந்த ப்ரமாணமாக உள்ள தன்மையை வெளிப்படுத்தத் திருவுள்ளம் பற்றினார். ஆகவே மற்ற ஆழ்வார்கள் அனைவரையும் கூறியதையே கூறுபவர்கள் என்பதையும், அவர்களுடைய தலைவரான நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த திருவாய்மொழியின் மேன்மையையும் அருளிச்செய்ய எண்ணினார். ஆகவே, இப்படிப்பட்டதான திருவாய்மொழிக்கு சேராத சாஸ்த்ரங்கள் ஏதும் ஆராயத் தகுந்தவை அல்ல என்று இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ருஷிகளில் குருசிஷ்யர்களான வ்யாஸ ஜைமிநிகளில் குருவான வ்யாஸனுடைய க்ரந்தமான ப்ரஹ்மஸுத்ரத்தோடு சிஷ்யனான ஜைமிநியுடைய க்ரந்தமான கர்மஸுத்ரத்துக்கு நிர்வரவாதாதிகளால் வந்த விரோதத்தை, “ஸம்பத்தேரிதி ஜைமிநி”, “அந்யார்த்தம் து ஜைமிநி:”, “பரம் ஜைமிநிர் முக்க்யத்வாத்”, “ப்ராஹ்மேண ஜைமிநி:” இத்யாதியான ப்ரஹ்மஸுத்ரங்களாலே ஜைமிநிக்கு ப்ரஹ்ம ஸ்வரூப தத்குண ததுபாஸந தத்பலாதிகளினுடைய அங்கீகார முண்டென்னுமிடம் தோற்றுகையாலும், மஹாபாரதத்திலே ஹயசிர உபாக்யாநாதிகளிலே பகவத் வ்யாஸோபதேச லப்த பரமாத்ம தத்வஜ்ஞாநமுடையவனாகச் சொல்லுகையாலும், ஸ்ரீவேதவ்யாஸனும் ஜைமிநியும் ஏககண்டர்கள்.

விளக்கம் - (குருசிஷ்ய க்ரந்த விரோதங்களை) - ரிஷிகளில் குருவும் சிஷ்யருமாக உள்ள வ்யாஸர் மற்றும் ஜைமிநி ஆகியவர்களில் ஆசார்யனாகிய வ்யாஸருடைய க்ரந்தமான ப்ரஹ்மஸுத்ரத்துடன், சிஷ்யனாகிய ஜைமிநியின் க்ரந்தமான கர்மஸுத்ரத்துக்கு “ஸர்வேச்வரன் இல்லை” என்று கூறப்படும் வாதங்களால் முரண்பாடு ஏற்பட்டது. இந்தக் கருத்து வேறுபாட்டினை (இந்த வாக்கியத்தை அடுத்த விளக்கத்தின் இறுதியில் காணப்படும் “சமாதானம் உரைத்தார்கள்” என்பதுடன் சேர்த்து முடிக்கவேண்டும்). ப்ரஹ்மஸுத்ரம் (1-2-32) - ஸம்பத்தேரிதி ஜைமிநி - வைச்வாநர வித்யையின் அங்கமாக உள்ள ப்ராணாஹுதியை அக்னிஹோத்ரம் என்று உணர்துவதற்காகவே உபாஸகனின் மார்பு முதலான உடல் உறுப்புகளை வேதி முதலான யாகத்திற்குப் பயன்படும் உபகரணங்கள் என்று ஜைமினி கூறினார் - என்றும், ப்ரஹ்மஸுத்ரம் (1-4-18) - அந்யார்த்தம் து ஜைமிநி: - வேறு ஒரு கருத்தைக் கொண்டு இங்கு ஜீவன் குறித்து ஜைமிநி கூறுகிறார் - என்றும், ப்ரஹ்மஸுத்ரம் (4-3-11) - பரம் ஜைமிநிர் முக்க்யத்வாத் -

ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிப்பவர்களை ஆதிவாஹிகர்கள் அழைத்துச் செல்வதாக ஜைமிநி எண்ணுகிறார் - என்றும், ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (4-4-5) - ப்ராஹ்மேண ஜைமிநி: - பாவம் அற்ற தன்மை போன்ற ப்ரஹ்மத்தின் தன்மைகளுடன் முக்தன் உள்ளதாக ஜைமிநி கருதுகிறார் - என்றும் காணப்படும் ப்ரஹ்மஸூத்ரங்கள் மூலம், ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம், ப்ரஹ்மத்தின் குணங்கள், ப்ரஹ்ம உபாஸனை, உபாஸனை மூலம் கிட்டும் பலன்கள் ஆகியவற்றில் வ்யாஸருடன் ஜைமிநிக்குக் கருத்து உடன்பாடு உண்டு என்று வெளிப்படுகிறது; மேலும் மஹாபாரதத்தில் காணப்படும் ஹயசிர சரிதம் போன்றவற்றின் மூலமாக வ்யாஸரின் உபதேசத்தால் ஜைமிநி, பரமாத்மாவைக் குறித்த ஞானத்தை உள்ளது உள்ளபடி பெற்றார் என்று கூறப்படுகிறது. இந்தக் காரணங்களால் வ்யாஸரும், ஜைமிநியும் ஒரே போன்று பேசும் தன்மை கொண்டவர்கள் என்று தேறுகிறது.

வ்யாக்யானம் - இனி தேவதா நிராகரணம் பண்ணினவிது ஈச்வரப்ரணீதமாக வேதத்தைச் சிலர் சொல்லுய்கையாலே அந்த பௌருசேஷயத்வமடியாக விப்ரலம்பாதி தோஷங்களைக் கல்பித்து வேதப்ராமாண்யம் சொல்லுவது, வைதிக கர்மங்களை நிந்திப்பதாகிற பாஹ்யரை நிராகரித்து, வேதப்ராமாண்ய கர்மாவச்ய கர்த்தவ்யதைகளை ஸாதிக்கையி லுண்டான இச்சையாலே ஸ்வமதமன்றியிலே யிருக்கப் பர மதத்தை அவலம்பித்துச் சொன்னா னென்றாதல், அன்றிக்கே தேவதா நிராகணத்தில் தாத்தப்ரயமில்லை. அச்ருத வேதாந்தர்க்கு கர்மத்தில் அச்ரத்தையை நிவாரிக்கக்காக கர்மப்ராதாந்யம் சொல்லுகையிலே தாத்தப்ரயமாகையாலே, “நஹி நிந்தா நித்த்யம் நிந்திதும் ப்ரவர்த்ததே, நிந்திதாத் இதரத் ப்ரசம்ஸிதும்” என்கிற ந்யாயத்தாலே தேவதா நிராகரணம் பண்ணினவிது கர்ம ப்ரசம்ஸார்த்த மாகையாலே அந்யபரமென்றாதல் கொள்ள வேணுமென்று, இப்படி பர மதாந்ய பரத்வங்களாலே பரிஹரிக்க வேண்டிற்றிறே.

விளக்கம் - (பர மதாதிகளாலே பரிஹரியாமல்) - இப்படியாக உள்ளபோது, ஜைமிநி “ஸர்வேச்வரன் இல்லை” என்று கூறியது வ்யாஸருடன் முரணாகிறதே என்ற சந்தேகத்திற்கு அடுத்து விடை அளிக்கிறார். இவ்விதம் ஜைமிநி கூறினார் என்றாலும், “வேதங்கள் ஸர்வேச்வரனால் ஏற்படுத்தப்பட்டது” என்று சிலர் உரைப்பதன் காரணமாக ஜைமிநி செய்தது என்னவென்றால் - “வேதங்கள் மனிதர்களால் கூறப்பட்டது” என்று சிலர் உரைத்து, அதன் காரணமாக அவற்றில் வஞ்சித்தல் முதலான தோஷங்கள் உள்ளன என்று கூறி, வேதம் ப்ரமாணங்கள்

அல்ல என்றும், வேதங்களில் உரைக்கப்பட்ட கர்மங்களை மறுத்தல் என்பதான செயல்களைச் சிலர் செய்வதால், அந்தச் மதங்களின் அந்தக் கொள்கைகளை மறுத்து, வேதங்களின் ப்ரமாணமாகும் தன்மையை நிரூபித்து, அவற்றின் உள்ள கர்மங்கள் அவசியம் செய்யத்தக்கவை என்று ஆணித்தரமான ஜைமினி எடுத்துரைத்தார்; இது போன்ற கருத்துக்கள் தனது “ஸர்வேச்வரன் இல்லை” என்பதுடன் முரணாக இருப்பினும், வேதங்களைக் காக்கவேண்டும் என்னும் இச்சை காரணமாக, மற்ற மதங்களில் உள்ள கருத்துக்களைத் தள்ளும்விதமாக உரைத்தார். அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் உரைக்கலாம். “ஸர்வேச்வரன் இல்லை” என்றி ஜைமினி கூறியதற்கு நேரடியான பொருள் ஏற்பது கூடாது. அதன் பொருள் என்னவென்றால் - வேதங்களைக் கேட்பதற்குத் தகுதி அற்றவர்களுக்கு அவற்றில் கூறும் கர்மங்களைச் செய்வதில் விருப்பம் இருக்காது; இந்த விருப்பம் இன்னையைத் தள்ளுவதையே தனது குறிக்கோளாகக் கொண்டதால், கர்மங்களின் முக்கியத்வத்தை உணர்த்துவதையே தனது முக்கிய செயலாக ஜைமினி கொண்டார். ஆகவே, நஹி நிந்தா நித்த்யம் நிந்திதும் ப்ரவர்த்ததே, நிந்திதாத் இதரத் ப்ரசம்ஸிதும் - நிந்தை என்பது நிந்திக்கும் பொருளை நிந்திப்பதற்காக வரவில்லை, நிந்திக்கும் பொருள் அல்லாமல் உள்ள மற்றொரு பொருளைத் துதிப்பதற்காகவே வந்தது - என்ற நியாயத்தின்படி, “ஸர்வேச்வரன் இல்லை” என்று கூறப்பட்ட கருத்தானது, கர்மங்களைச் செய்தே தீரவேண்டும் என்ற அடிப்படையில் உரைக்கப்பட்டது என்று கொள்ளவேண்டும். ஆகவே மற்றவர்கள் மதத்தைத் தள்ளுவதற்காக, அவர்கள் மதத்தினை அடியொட்டி இவ்விதம் “ஸர்வேச்வரன் இல்லை” என்று உரைத்ததாக இந்த முரண்பாட்டிற்குச் சமாதானம் உரைத்தார்கள்.

வ்யாக்யானம் - அப்படியே யிங்கும் அந்யோந்ய வசந விரோதமுண்டாய் அதுக்கு ஒரு பரிஹாரம் பண்ணவேண்டாதபடி, “செஞ்சொற்கவிகாள்” என்றும், “செந்தமிழ் பாடுவார்” என்றும், “இன்கவி பாடும் பரமகவிகள்” என்றும், “பதியே பரவத் தொழும் தொண்டர்” என்றும், “அரங்கவோ வென்றழைக்கும் தொண்டர்” என்றும் பரஸ்பரம் ச்லாகித்துக் கொண்டு, “பேசிற்றே பேசல்லால்” என்கிறபடியே ஒருவர் பேசினதே எல்லாரும் பேசுமேக கண்டரான ஆழ்வார்களில் வைத்துக்கொண்டு, “என்னில் மிகு புகழார் யாவர்” என்று சேஷிக்கு அதிசயகரராகப் பெற்ற ப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலே என்னிற்காட்டில் மிக்க புகழையுடையார் ஆரென்னும் ஸர்வாதிகரான இவருடைய “உரைகொளின் மொழி” என்கிறபடியே

ஸ்ரீராமாயணாதிகளையும் ஸ்வவைலக்ஷணயத்தாலே ஜயிக்கும்படியான உக்திகளைக் கொண்டு வேத ததுப ப்ரும்ஹண ரூப சாஸ்த்ரங்களில் ஸம்சயிதமான அர்த்தங்களை நிர்ணயிக்க வேண்டும்படியா யிருக்கையாலே “வலங்கொண்ட வாயிரம்” என்கிறபடியே ப்ரதிபாத்ய வஸ்துவை உள்ளபடி ப்ரதிபாதிக்கவல்ல ஸாமர்த்த்யத்தை யுடைத்தான இப்ப்ரபந்தத்துக்குச் சேராத சாஸ்த்ரங்கள், “மந்வர்த்த விபரீதா து யா ஸ்ம்ருதிஸ் ஸா ந சஸ்யதே” என்று சொல்லப்பட்ட மநுவிபரீதமான ஸ்ம்ருதிகள் போலக் கழிக்கப்படுமென்கை.

விளக்கம் - (செஞ்சொல் செந்தமிழின் கவி பரவி யழைக்குமென்று அந்யோந்யம் கொண்டாடி) - இது போன்று ஒருவர் உரைத்த கருத்துக்கு மற்றொருவர் முரணாக உரைத்துவிட்டு, பின்னர் அதற்கான சமாதானம் கூறவேண்டாதபடி திவ்ய ப்ரபந்தங்கள் உள்ளன. இதனை விளக்குகிறார். திருவாய்மொழி (10-7-1) - செஞ்சொற்கவிகாள் - என்றும், பெரியதிருமொழி (2-8-2) - செந்தமிழ் பாடுவார் - என்றும், திருவாய்மொழி (7-9-6) - இன்கவி பாடும் பரமகவிகள் - என்றும், பெருமாள் திருமொழி (2-2) - அரங்கவோ வென்றழைக்கும் தொண்டர் - என்றும் ஒருவருக்கு ஒருவர் மற்றவர்களுடைய மேன்மையை உரைத்துக் கொண்டாடியபடி, (பேசிற்றே பேசும் ஏக கண்டரில்) - திருமாலை (22) - பேசிற்றே பேசல்லால் - என்பதற்கு ஏற்ப ஒரு ஆழ்வார் அருளிச்செய்த கருத்தையும் சொல்லையுமே அனைவரும் பேசும்படியான ஒரே குரல் கொண்டவர்களான ஆழ்வார்களில், (என்னில் மிகும் என்று இவர்) - பெரியதிருவந்தாதி (4) - என்னில் மிகு புகழார் யாவர் - என்பதற்கு ஏற்ப எஜமானனுக்கு அளவற்ற மகிழ்ச்சி ஏற்படுத்துவதன் காரணமாக உண்டான ப்ரீதியின் மிகுதி யாருக்கு உள்ளது என்பதைக் காட்டிலும், மிகுந்த புகழ் நிரம்பியவர் யார் என்ற காரணத்தால் அனைவரையும் விட உயர்ந்தவராகிய நம்மாழ்வார், (உரைகொள் இன்மொழி கொண்டு) - திருவாய்மொழி (6-5-3) - உரைகொளின் மொழி - என்பதற்கு ஏற்ப இராமாயணம் உள்ளிட்டவற்றையும் தனது வேறுபட்ட மேன்மை காரணமாக வெல்லவல்ல சொற்கள் கொண்டு, (சாஸ்த்ரார்த்தங்கள் நிர்ணயிக்க வேண்டுகையாலே) - வேதங்கள் மற்றும் அவற்றின் ஆழ்பொருளை விவரிக்கின்ற புராணங்கள் போன்றவற்றில் சந்தேகம் எழுப்பவல்ல கருத்துக்களை தெளிவாக்க வேண்டும்படி உள்ள காரணத்தால், (வலம் கொண்ட இதுக்குச் சேராதவை) - திருவாய்மொழி (3-8-11) - வலங்கொண்ட வாயிரம் - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனுடைய

ஸ்வபாவம், ஸ்வரூபம் போன்ற பல தன்மைகளையும் உள்ளது உள்ளபடி கூறவல்லதான இந்தத் திருவாய்மொழியின் பொருளுடன் பொருந்தாத மற்ற சாஸ்த்ரங்கள் அனைத்தும், (மநு விபரீதங்கள் போலே) மந்வர்த்த விபரீதா து யா ஸ்ம்ருதிஸ் ஸா ந சஸ்யதே - எந்த ஒரு ஸ்ம்ருதி மநுவால் கூறப்படும் கருத்துக்களுக்கு மாறுபட்டதாக உள்ளதோ அது கொண்டாடப்படுவதில்லை - என்பதற்கு ஏற்ப மநு சாஸ்த்ரத்திற்கு விரோதமான ஸ்ம்ருதிகள் தள்ளப்படுவது போன்று, தள்ளப்படத் தக்கவையே ஆகும் என்று கருத்து.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 168)

2-9-7 வாராயுள் திருப்பாத மலர்க்கீழ்

பேராதே யான் வந்தடையும்படி

தாராதாய் உன்னை யென்னுள் வைப்பிலென்றும்

ஆராதாய் எனக்கென்று மெக்காலே

பொருள் - எப்போதும் அனுபவிக்கலாம்படி உள்ள உன்னை எனது நெஞ்சத்தில் நிரந்தரமாக வைத்தாலும் “இது போதுமானது” என்று எனக்கு மனநிறைவு ஏற்படாதபடி உள்ளவனே! அடையப்படவேண்டியதான உனது போற்றத்தக்கதும், இன்பம் அளிக்கவல்லதும் ஆகிய திருவடிகளின் கீழ், வேறொன்றுக்கும் வசப்படாமல், மற்ற விஷயங்களைத் தள்ளியபடி நான் வந்து சேர்வதான நிலையை எனக்கு அளிக்காதவனே! உன்னை நான் அவ்விதம் அடையும்படியாக என் முன்பு எப்போதும் எழுந்தருளவேண்டும்.

அவதாரிகை - தம்முடைய அபிநிவேசத்தாலே, “எல்லாக் காலமும் என்னை அடிமை கொள்ள வரவேணும்” என்கிறார்.

விளக்கம் - திருவாய்மொழி (2-9-1) - நின் செம்மா பாத பற்புத் தலை சேர்த்து - உனது சிவந்த மேன்மையான திருவடிகளை நான் எனது தலையில் சேர்த்து - என்று உரைத்தவர் இங்கு மீண்டும் “வாராய்” என்று ஏன் கூறவேண்டும்? இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். தன்னுடைய எல்லையற்ற ப்ரியத்தின் மிகுதி

காரணமாக, “அனைத்து காலங்களிலும் எனது அடிமை கொள்ளும்விதத்தில் நீ வரவேண்டும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – உன்னுடைய நிரதிசய போக்யமான திருவடிகளின் கீழே புநரா வருத்தியில்லாத பேற்ற நான் பெறும்படி உன்னை எனக்குத் தாராதேயிருக்கிறவனே! வாராத இன்னாப்பாலே, “தாராதாய்” என்று இத்தை அவனுக்கு நிரூபமாகச் சொல்லுகிறார். அந்யபரோக்தியிலே ப்ராப்யத்தை நிஷ்கர்ஷிக்கிறார். தர நினையாவிட்டால் நெஞ்சிலே ப்ரகாசிக்கிற அததைத் தவிர்க்கவுமாமிறே; அகவாய் பெரியதிருநாளாய்ச் செல்லாநின்றது.

விளக்கம் – (திருப்பாத மலர்க்கீழ் பேராதே யான் வந்தடையும்படி தாராதாய்) - இதற்கு மேல் வேறு ஒன்றும் இல்லை என்னும்படியானதும், எல்லையற்ற இன்பம் நல்குவதும் ஆகிய உனது திருவடிகளின் கீழ் நான் வந்தடைந்து, மீண்டும் இங்கு திரும்புதல் என்பது இல்லாத பெரும் பேற்றை நான் அடையும்விதமாக உன்னை எனக்குத் தராமல் உள்ளவனே! அதாவது அவன் தன் முன்பு வராமல் உள்ள வெறுப்பு காரணமாக “தாராதாய்” என்று, “இது போன்று வந்து பேற்றை அளிக்காமல் உள்ளதை இயல்பாகக் கொண்டவனே” என்று இந்தத் தன்மையை கூறி அவனை உணர்த்துகிறார். இது போன்று அவன் தாராமல் உள்ளதற்கு வேறுவிதமாக உரைக்கும் விதத்தில், “உனது திருவடித் தாமரையின் கீழ் மற்ற எதனையும் நோக்காமல் நான் வந்து அடையும்படியாக உள்ள நிலையை அளிக்காமல் உள்ளவனே”, என்கிறார். ஆகவே தனது பேற்றினை இதனை மூலம் உறுதி செய்து கொள்கிறார். (உன்னை என்னுள் வைப்பில் என்று ஆராதாய்) - உனது திருவடித்தாமரைகளை நான் வந்தடையும்படியான நிலையை நீ எனக்கு அளிக்கவிட்டாலும், எனது மனதில் வந்து புகமாட்டேன் என்று நீ இருக்கவில்லை; இவ்விதம் எனது மனதில் வந்து நீ புகுந்து நின்றாலும், எனக்கு மனநிறைவு இல்லாதபடி அல்லவோ நீ செய்துள்ளாய்! அதாவது எஜமானனாகிய உன்னிடம் அடிமையாக உள்ள நான் உன்னை வந்து அடைவதே பொருத்தம் ஆகும். ஆனால் ஏதோ ஒரு காரணத்தால் என்னை உன்னிடம் வந்தடையாமல் செய்கிறாய். சரி, நீ எனது நெஞ்சத்தில் வராமல் இருந்தாலாவது, உன்னை “வராதவன்” எனலாம்; ஆனால் நீ எனது நெஞ்சத்தில் வந்தாய்; ஆகவே நீ தராதவன் மட்டுமே அல்லாமல்,

வராதவன் அல்லன். எனவே எனது மனம் திருவரங்கத்தில் நடைபெறும் திருஅத்யயன உத்ஸவம் போன்று குதூகலமாக உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - நிரதிசய போக்யனான உன்னை பாஹ்ய ஸம்ச்லேஷம் பண்ணாதபோது தரிக்கமாட்டாத என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே உன்னைக் கொண்டு புகுந்து வைக்குமிடத்தில், ஒருநாளும் அமையாதபடி இருக்கிறவனே! (எனக்கு என்றும் எக்காலே) எனக்கு எல்லாக் காலத்திலும் எல்லா அவஸ்தையிலும், (வாராய்) - வரவேணும். “உன் திருப்பாத மலர்க்கீழ், பேராதே யான் வந்தடையும்படி தாராதாய்” என்னுதல், “வாராய்” என்னுதல்.

விளக்கம் - உன்னைக் காட்டிலும் உயர்ந்த இன்பம் அளிக்கவல்ல பொருள் வேறு ஏதும் இல்லை என்றுள்ள எனக்கு, உன்னை நான் வெளியில் காண இயலாதபோது தரிக்க இயலாது என்று நீ எண்ணினாய். ஆகவே எனது இதயத்தில் உன்னைக் கொண்டு வந்து நிறுத்தினாய். ஆனாலும் அதனால் எனது மனம் திருப்தி அடையாதபடி அல்லவோ நீ உள்ளாய்! (எனக்கு) - ஆகவே எனக்கு மனநிறைவு ஏற்படும் விதத்தில் அனைத்து காலங்களிலும், அனைத்து நிலைகளிலும் நீ வரவேண்டும். இங்கு “உன் திருப்பாத மலர்க்கீழ், பேராதே யான் வந்தடையும்படி தாராதாய்” என்றும், “உன் திருப்பாத மலர்க்கீழ், பேராதே யான் வந்தடையும்படி வாராய்” என்று இரண்டுவிதமாகப் படிக்கலாம்.

2-9-8 எக்காலத் தெந்தையா யென்னுள் மன்னில் மற்

றெக்காலத்திலும் யாதொன்றும் வேண்டேன்

மிக்கார் வேத விமலர் விழுங்கும் என்

அக்காரக்கனியே உன்னை யானே

பொருள் - வியக்கவைக்கும் தன்மை கொண்டவர்களும், வைதீகத்தில் ஆழ்ந்துள்ளவர்களும், எந்தவிதமான தோஷங்களும் இல்லாதவர்களும் ஆகியவர்கள், தங்களுடைய மிகுந்த அன்பு காரணமாக விழுங்குகின்ற வெல்லப்பாகில் தோய்த்த கனி போன்றவனே! ஏதேனும் ஒரு சிறிது காலமாவது எனக்கு ஸ்வாமியாக, எனது நெஞ்சத்தில் நீ ப்ரகாசித்தபடி நின்றாய் என்றால்

அதுவே போதுமானது; நான் அதன் பின்னர் எந்தக் காலத்திலும் உன்னிடம் எதனையும் வேண்டமாட்டேன்.

குறிப்பு – இந்தப் பாசுரத்தில், முதலில் காணப்படும் “எக்காலத்து” என்ற பதத்திற்கு ஸ்வாமி ஆளவந்தார் பொருள் உரைக்கும்போதும் “எக்காலத்து = ஏதேனும் அற்பகாலமாவது” என்று அருளிச்செய்தார். அதாவது ஆளவந்தாரின் கருத்தின்படி, “எனது இயல்பான எஜமானனாக உள்ள நீ, என்னோடு அற்பகாலம் மட்டுமே வந்து கலந்தாய் என்றால் அதுவே போதுமானது. அதன் பின்னர் ‘மற்ற எந்தக் காலத்திலும் மீண்டும் வந்து கலக்கவேண்டும்’ என்பது உட்பட நான் உன்னிடம் எதனையும் வேண்டமாட்டேன்” என்று பொருள். இதற்கு எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த கருத்து, “எக்காலத்து என்றால் அனைத்து காலத்திலும் என்று பொருள். ஆக அனைத்து காலத்திலும் நீ என்னுடன் வந்து கலப்பது அல்லாமல் வேறு எதனையும் நான் வேண்டமாட்டேன்”, என்பதாகும். இங்கு அவதாரிகையானது, ஆளவந்தாரின் கருத்தை அடியொட்டி உள்ளது.

அவதாரிகை – “அத்யல்ப காலமாகிலும் சேஷியாய் என்னோடே ஸம்ச்சேஷிக்கப் பெறில், பின்னையொரு காலமும் அதுவும் வேண்டா” என்று தமக்கு அடிமை செய்கையிலுண்டான விடாயின் மிகுதியை அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - “மிகவும் குறைந்த காலம் என்றாலும் எனக்கு எஜமானனாக என்னோடு வந்து நீ சேர்ந்து நின்றால் அதுவே போதுமானது. அதன் பின்னர் மீண்டும் வந்து சேரவேண்டும் என்ற வேண்டுகூட இருக்காது”, என்று கைங்கர்யம் செய்வதில் உள்ள ஆர்வத்தின் மிகுதியைக் காண்பிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (எக்காலம் இத்யாதி) இதுக்கு ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யும்படி - “இனிக் கூறிடவொண்ணாதபடி சிறுகூறான அத்யல்ப காலத்திலும், நீ ஸ்வாமியான முறை தப்பாதபடி என் ஹ்ருதயத்திலே வந்து புகுரப்பெறில், மற்று எக்காலத்திலும் - இதொழிந்த எல்லாக் காலத்திலும், யாதென்றும் வேண்டேன்; பின்னை இதுதானும் வேண்டேன். ஜ்வர ஸந்நிபதிதர் “ஒருகால் நாக்கு நனைக்க” என்னுமாபோலே. “சுஷணகாலமும் அநுபவிக்க அமையும்” என்னும்படியான விஷயமுண்டோ? என்ன,

விளக்கம் - (எக்காலம்) இதற்கு ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச்செய்ததை அடியொட்டிய பொருள்: இனியும் பிரிக்க இயலாதபடி அணு அளவான அற்பமான காலமாக இருந்தாலும், “எனது எஜமானன்” என்பதை நீ மறக்காமல் எனது இதயத்தில் வந்து புகுந்து நின்றால் போதுமானது; அந்தக் காலம் தவிர மற்ற எந்தக் காலத்திலும் நான் வேறு எதனையும் வேண்டமாட்டேன். அது மட்டும் அல்லாமல், இவ்விதம் எனக்குக் கிட்டப் பெற்ற அற்பகாலத்து உனது அனுபவம் கூட மீண்டும் வேண்டமாட்டேன். சரி, இவ்விதம் பகவத் அனுபவம் ஏற்பட்ட பின்னர் அதனை மீண்டும் விரும்பாமல் யாரும் இருப்பாரோ என்றால், “குளிர் ஜூரத்தால் பீடிக்கப்பட்டவர்களின் நாக்கு நனைக்க சிறிது நீர் மட்டும் அளித்தால் போதுமானது”, என்று உள்ளது போன்று இவரும் உரைக்கிறார். “ஆனால் அது போன்று ஒரு சஷணம் மட்டுமே அனுபவித்தால் போதுமானது என்றுள்ள பொருள் ஏதேனும் உண்டா?”, என்ற கேள்விக்கு அடுத்து விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (மிக்காரித்யாதி) - பவதநுபவத்திலே மிக்காராய், “யத்ர ருஷ்ய: ப்ரதமஜா யே புராணா:” என்கிறபடியே வேதத்தில் விமலராக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டுள்ள நித்யஸூரிகள் அநுபவியா நின்றுள்ள, அக்காரம் போலவும், கனி போலவுமுண்டான உன்னுடைய போக்யதாதிசயத்தை எனக்கு ப்ரகாசிப்பித்தவனே! அக்காரம் வருஷமாய், அது கோட்புக்குப் பழுத்த பழம்போலே நிரதிசய போக்யனானவனே! “அக்காரக்கனி” என்கிற இது - அவர்களுக்கு ஸர்வவித போக்யங்களும் தானே என்னுமிடத்துக்கு உபலக்ஷணம். (உன்னை யானே) இப்படி நிரதிசய போக்யனான உன்னை, உன் சுவடறிந்த நான், எக்காலத்தெந்தையாய் என்னுள் மன்னில் மற்றெக் காலத்திலும் யாதொன்றும் வேண்டேன்”. இத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி, “இது பொருள் அழகியது; இவ்வாழ்வாருடைய ப்ரக்ருதிக்குச் சேராது. பெறிலும் பெறாதொழியிலும் சிறுகக் கோலமாட்டார்; இங்ஙனையாக வேண்டும்” என்று அருளிச்செய்வார் - “(எக்காலத்து இத்யாதி) எல்லாக்காலத்திலும் எனக்கு சேஷியான நீ, நான் சேஷமான முறை தப்பாமே வந்து என் ஹ்ருதயத்திலே புகுரப்பெறில், எக்காலத்திலும் - இக்காலமெல்லாவற்றிலும், (மற்று யாதொன்றும் வேண்டேன்) - பின்னை இதொழிந்த மற்றொன்றையும் வேண்டேன்.

விளக்கம் - (மிக்காரித்யாதி) - பகவத் அனுபவத்தில் உயர்ந்தவர்களாய். யஜூர் வேதம் - யத்ர ருஷய: ப்ரதமஜா யே புராணா: - அனைத்தையும் அறிந்தவர்கள் பழையவராக இருந்தாலும் புதியவரே ஆகிறார் - என்பதற்கு ஏற்ப, வேதங்களில் தோஷம் அற்றவர்களாகக் கூறப்படும் நித்யஸூரிகள் எப்போதும் அனுபவித்தபடி உள்ள வெல்லம் போன்றும், கனி போன்றும் உள்ள எல்லையற்ற உனது இன்பத்தை எனக்கு வெளிப்படுத்தியவனே! அதாவது வெல்லம் என்பது ஒரு மரத்தின் விதை போன்றும், அதன் மரத்தில் பழுத்த பழம் போன்று இன்பம் அளிப்பவனே! “அக்காரக்கனி” என்பதன் மூலம் நித்யஸூரிகளுக்கு அனைத்துவிதமான இன்பங்களும் அவனே ஆவான் என்பதற்கு உதாரணம் காட்டினார். (உன்னை யானே) - இப்படியாக இதற்கு மேல் வேறு ஒன்று இல்லை என்னும்படியான இன்பம் அளிக்கின்ற உன்னை, உனது சிறு துளி இன்பம் என்பதை அறிந்த நான், அனைத்து காலத்திலும் எனது எஜமானனாக, என் நெஞ்சத்துள்ளே வைத்தால் போதுமானது; இனி எப்போதும் வேறு எதனையும் நான் வேண்டமாட்டேன்; இது ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த கருத்தாகும். இதனைக் கேட்ட எம்பெருமானார், “இந்தக் கருத்து நன்றாகவே உள்ளது. ஆனால் இந்தக் கருத்து ஆழ்வாருடைய தன்மைக்குப் பொருந்தாது. இந்த ஆழ்வார் பெறுவதிலும், பெறாமல் போவதிலும் அற்பமாக ஆசைப்படமாட்டார். ஆகவே இதன் பொருள் இப்படியாக இருக்கலாம்”, என்று கூறி தொடர்ந்து அருளிச்செய்கிறார்; (எக்காலத்து) - அனைத்து காலத்திலும் எனது எஜமானனாக உள்ள நீ, நான் உனது அடிமை என்ற நிலை மாறாமல் வந்து எனது இதயத்தில் நீ புகுந்து நின்றால், அதனைத் தவிர இனி வரும் காலங்களில் எல்லாம் (மற்று யாதொன்றும் வேண்டேன்) - ஸர்வேச்வரனாகிய உன்னை அல்லாமல் வேறு எந்தவிதமான புருஷார்த்தங்களையும் நான் வேண்டி நிற்க மாட்டேன்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 30)

25. காரேய் கருணை இராமானுச இக்கடலிடத்தில்

ஆரே அறிபவர் நின் அருளின் தன்மை? அல்லலுக்கு

நேரே உறைவிடம் நான் வந்து நீ என்னை உய்த்தபின் உன்

சீரே உயிர்க்கு உயிராய் அடியேற்கு இன்று தித்திக்குமே

விளக்கவுரை - மேகம் போன்று பலன் எதிர்பாராமல் அனைத்து உயிர்களுக்கும் அருளும் கருணை கொண்ட எம்பெருமானாரே! உம்முடைய கருணையின் அளவை, கடல் சூழ்ந்த இந்த உலகில் உள்ள யார்தான் முற்றிலுமாக அறிவார்கள்? ஆனால் நான் இதனை உணர்ந்துவிட்டேன். எப்படி? அனைத்து விதமான துக்கங்களுக்கு இருப்பிடமாக, அவை தங்கும் பூமியாக நான் இருந்தேன். கஜேந்திரனின் கூக்குரலைக் கேட்ட பரம்பொருள், பரமபதத்தில் இருந்து ஓடி வந்தது போன்று, எனது துன்பங்கள் கண்ட நீவிர் இந்த உலகில் அவதரித்தீர். இவ்விதமாக என்னை நீ வந்து ஆட்கொண்ட பின்னர் எனக்கு நேர்ந்தது என்ன? இந்த உலகில் உள்ள அனைவருக்கும் அவரவர்களின் ப்ராணனே உயிர் தரிக்க ஏதுவாக உள்ளது. ஆனால் எனக்கு உனது ப்ராணனே ப்ராணனாக அமைந்துள்ளது. இப்படிப்பட்ட உயர்ந்த உமது திருக்கல்யாண குணங்கள் அனைத்தும் தேன், பால், பாயஸம் போன்று எனக்கு மிகவும் உள்ளது.

அவதாரிகை - மேகம் போலே ஸர்வ விஷயமாக உபகரிக்கும் க்ருபையையுடைய எம்பெருமானாரே! சதுஸ் ஸமுத்ர பரிவேஷ்டிதமான இந்த பூப்ரதேசத்திலே தேவரீருடைய க்ருபா ஸ்வபாவத்தைத் தெளிந்தவரார், ஸகல துக்கங்களுக்கும் ஸாஷ்டாதாகரமான வென்னை தேவரீரே யெழுந்தருளி யங்கீகரித்தபின்பு, தேவரீருடைய கல்யாணகுணங்கள் என்னுடைய ப்ராணனுக்கு ப்ராணனாய் அடியேனுக்கு ரஸியா நின்றதென்று எம்பெருமானார் திருமுகத்தைப் பார்த்து நேர்கொடு நேரே விண்ணப்பம் செய்கிறார்.

விளக்கம் - மழைமேகம் போன்று உலகில் உள்ள அனைத்திற்கும் உதவிகள் செய்கின்ற கருணை நிறைந்த எம்பெருமானாரே! நான்கு திசைகளிலும் ஸமுத்ரங்களால் சூழப்பட்ட இந்தப் பூமியில், உம்முடைய கருணையின் தன்மை முழுவதையும் அறிந்து தெளிந்தவர் யார் உள்ளனர்! அனைத்து துக்கங்களுக்கும் நேரடியான இருப்பிடமாக இருந்த என்னை, நீவிர் என் முன்பாக வந்து நின்று ஏற்றுக்கொண்டீர். ஆக உம்முடைய திருக்கல்யாண குணங்கள் எனது ப்ராணனுக்கு ப்ராணன் போல் எனக்குச் சுவைக்கலாம்படியாக நின்றன - இப்படியாக எம்பெருமானாருடைய திருமுகத்தை நோக்கி நின்று நேரடியாக விண்ணப்பிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (காரேய் கருணை) ஜல ஸ்த்தல விபாகமற வர்ஷுகவலாஹகம் போலே, “அநாலோசித விசேஷ லோக சரண்ய”மான க்ருபை. “ஸித்தே ததீய சேஷத்வே ஸர்வாதாஸ் ஸம்பவந்திஹி” என்னக் கடவதிறே. கார் - மேகம், ஏய்கை - ஒப்பு. இப்படிப்பட்ட க்ருபையையுடைய. (இராமாநுசா) எம்பெருமானாரே. (இக்கடலிடத்தில்) சதுஸ் ஸமுத்ர பரிவேஷ்டிதமான இந்த “இருள் தரு மாஞால”த்திலே, (நின்னருளின்) பரதுக்காஸஹிஷ்ணுத்வ நிராசிகீர்ஷத்வாதி லக்ஷணங்களோடே கூடியிறே க்ருபை யிருப்பது, அப்படிப்பட்ட க்ருபைக்கு.

விளக்கம் - (காரேய் கருணை)- கட்டாந்தரை அல்லது நீர்நிலை என்று எந்த வேறுபாடும் ஆராயாமல் மழையைப் பொழிகின்ற மேகம் போன்று. ஸ்ரீரங்க கத்யம் - அநாலோசித விசேஷ லோக சரண்யா - என்றுள்ளதான அனைத்து லோகத்தில் உள்ளவர்களுக்கும் அடைக்கலம் அளிக்கவல்ல க்ருபை. ஸித்தே ததீய சேஷத்வே ஸர்வாதாஸ் ஸம்பவந்திஹி - அடியார்களுக்கு அடிமையாக உள்ள நிலையில் அனைத்தும் கிட்டும் - என்று கூறுவது காண்க. கார் என்றால் மேகம். இவ்விதமான

க்ருபை நிறைந்த. (இராமாநுசா) - எம்பெருமானாரே. (இக்கடலிடத்தில்) - நான்கு திசைகளிலும் ஸமுத்ரங்களால் சூழப்பட்டதான, திருவாய்மொழி (10-6-1) - இருள்தரு மாஞாலம் - என்பதற்கு ஏற்ப அறியாமையை ஏற்படுத்தவல்ல பரந்த பூமியில். (நின்னருளின்) - மற்றவர்களுடைய துக்கங்களைக் கண்டு பொறுத்துக்கொள்ள இயலாத தன்மையுடன் கூடியபடி அல்லவோ உமது கருணை உள்ளது! அப்படிப்பட்ட கருணைக்கு.

வ்யாக்யானம் - (நின்னருளின்) என்று - ஆசிரய ப்ராபல்யத்தாலே வந்து வெளிச்செறிப்பு ஸ்வர்ணத்துக்கு பரிமளம் வந்தாப்போலே காணுமிருப்பது. (தன்மை) இப்படிப்பட்ட க்ருபா ஸ்வபாவத்தை. (ஆரேயறிபவர்) தெளிந்தவர்தான் ஆர். நித்யவிபூதியி லிருந்தவர்களாகில், “ஸதாபச்யந்தி” என்றும், “விப்ராஸ:” என்றும், “ஜாக்ருவாம்ஸ:” என்றும் - ஸார்வஜ்ஞ முடையவராகையாலே அறியக் கேட்டவர்களித்தனை; “யா நிசா ஸர்வ பூதாநாம் தஸ்யாம் ஜாகர்தி ஸம்ய மீ” என்னும்படி அஜ்ஞாநத்தை விளைப்பிக்கும் பூலோகத்திலிருந்தவர் தெரிகிலரென்றபடி.

விளக்கம் - (நின்னருளின்) - தனக்கு அருகில் உள்ள பொருள்களுடைய பிரதிபிம்பங்கள் ப்ரதிபலிப்பதால் தங்கத்துக்கு அவற்றின் தோற்றம் வருவது போன்று. (தன்மை) - இப்படியாக உள்ள உமது கருணையின் தன்மையை. (ஆரேயறிபவர்) - முற்றிலுமாக உணர்ந்தவர் யார் உள்ளனர்! நித்யவிபூதியில் உள்ளவர்கள் அனைவரும், விஷ்ணுஸூக்தம் - ஸதா பச்யந்தி - நித்யஸூரிகள் அவனை எப்போதும் காண்கிறார்கள் என்றும், ருக்வேதம் - தத்விப்ராஸ: விபந்யவ: ஜாக்ருவாம்ஸ: ஸமிந்ததே விஷ்ணோ: யத்பரமம் பதம் - பரமபதத்திலே இருக்கின்ற நித்தியஸூரிகளும் விஷ்ணுவைத் துதி செய்தபடியே இருக்கிறார்கள் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைத்தும் அறிந்தவர்கள் என்பதால், உம்முடைய கருணையின் இயல்பைக் குறித்து அறிந்துள்ளனர் எனலாம். ஆனால் கீதை (2-69) - யா நிசா ஸர்வ பூதாநாம் தஸ்யாம் ஜாகர்தி ஸம்ய மீ - ஆத்ம தரிசனத்தைப் பற்றிய அறிவு என்பது அனைத்துப் பிராணிகளுக்கும் இரவு போன்று இருண்டே உள்ளது. ஆனால் அப்போது, தனது புலன்களைத் தன்வயப்படுத்தியவன், ஆத்ம தரிசனம் குறித்து விழிப்புடனே உள்ளான் - என்பதற்கு ஏற்ப அறியாமையை ஏற்படுத்தவல்ல இந்தப் பூமியில் உள்ளவர்கள் அறிவில்லை.

வ்யாக்யானம் - (அல்லலுக்கு) “கர்ப்ப ஜந்மாத்யவஸ்த்தாஸு துக்கம் அத்யந்த துஸ்ஸஹம்” என்னும்படியான துக்கங்களுக்கு. (நேரேயுறைவிடம் நான்) ஸாஷூபாத் ஆவாஸ பூமியா யிருப்பா னொருவன் நான். சரீர ஸம்பந்திகளுக்கு வந்த துக்கங்களெல்லாம் தத் ஸம்பந்தத்தாலே எனக்கு ப்ராப்தமானால் சிறிது லகுவாயிருக்கும்; அப்படியன்றிக்கே, ஸாஷூபாத் எனக்கு வந்ததாகையாலே அவற்றுக்கெல்லாம் நான் த்ருடமான ஆச்ரயமா யிருந்தே னென்றபடி. (வந்து நீ) “நீ வந்து” தேவரீர் பரதுக்காஸஹிஷ்ணு வாகையாலே ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுடைய ஆர்த்த த்வநி கேட்டவாறே ஸர்வேச்வரன் அரைகுலையத் தலைகுலைய வந்தாப்போலே பரமபதத்தினின்றும் இவ்வளவாக எழுந்தருளி. (என்னை) துக்காச்ரயமான வென்னை. (உற்றபின்) “த்வயாபி லப்தம் பகவந் நிதா நீம் அநுத்தமம் பாத்ரம் இதம் தயாயா” என்றாப்போலே அலப்யலாபமாக என்னைப் பெற்ற பின்பு.

விளக்கம் - (அல்லலுக்கு) - கர்ப்ப ஜந்மாத்யவஸ்த்தாஸு துக்கம் அத்யந்த துஸ்ஸஹம் - கர்ப்பம், ஜனனம் போன்ற துன்பத்தை அளிக்கவல்ல நிலைகள், தொடக்கம் முதலாக இறுதிவரை வேண்டாத துணையே ஆகும் - என்பதற்கு ஏற்றபடியான துக்கங்கள் அனைத்திற்கும். (நேரேயுறைவிடம் நான்) - நேரடியான விளைநிலமாக யாரேனும் ஒருவன் உண்டு என்றால் அது நானே ஆவேன். சரீரத்துடன் தொடர்பு கொண்டதன் காரணமாக வருகின்ற துக்கங்கள் என்றால் அந்தந்த சரீர ஸம்பந்தத்தின் விளைவாகக் குறைவாகவே இருக்கும்; ஆனால் என் விஷயத்தில் அவை பெருமளவில் நேரடியாக வந்து நிற்பதால் அவை அனைத்தும் அண்டி நிற்கும் இடமாகவே நான் உள்ளேன். (வந்து நீ) - நீ வந்து. நீவிர் மற்றவர்கள் அடைகின்ற துக்கங்களைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாதவர் என்பதால், கஜேந்த்ரானுடைய கூக்குரலைக் கேட்டவுடன் ஸர்வேச்வரன் தனது அழகான கேசங்களும் பட்டாடைகளும் அங்கும் இங்குமாக கலைந்து கிடந்த விதமாக ஓடி வந்தது போன்று, நீவிர் பரமபதத்தில் இருந்து இங்கு வந்தீர். (என்னை) - துக்கங்கள் அண்டி நிற்கும் என்னை. (உற்றபின்) ஸ்தோத்ர ரத்னம் (24) - த்வயாபி லப்தம் பகவந் நிதா நீம் அநுத்தமம் பாத்ரம் இதம் தயாயா - உன்னையே அடையத்தக்க கரையாக அடைந்தேன். உன்னுடைய க்ருபையைச் செலுத்துவதற்கான பாத்திரமாக என்னை நீ அடைந்தாய் - என்பதற்கு ஏற்ப, பெறுவதற்கு அரிய பேறாக என்னைப் பெற்ற பின்னர்.

வ்யாக்யானம் - (உன் சீரே) தேவரீருடைய கல்யாணகுணங்களே. “குணாநாம் ஆகரோ மஹாந்” என்றாப்போலே சீர் என்னும்படியான வாத்ஸல்ய ஸௌசீல்யாதி குணங்களை. (உயிர்க்குயிராய்) ஆத்மாவுக்கு தாரகமாய். லோகத்தில் எல்லார்க்கும் தந்தாமுடைய ப்ராணன் ஜீவந ஹேதுவாயிருக்கும்; இங்கு இப்படி யன்றிக்கே இவருடைய ப்ராணனுக்கு ப்ராணனாய்க் காணும் அவருடைய சீரிருப்பது. (அடியேற்கு) சேஷபூதனானவெனக்கு. (இன்று) “ரஸம் ஹி ஏவாயம் லப்த்வ ஆனந்தீ பவதி”, “ஸோச்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ” என்றுஞ் சொல்லப்படுகிற ப்ரஹ்மத்தினுடைய கல்யாணகுணாம்ருதாநுபவமும். “அடியார்கள் குழாங்களை உடன்கூடுவதென்று கொலோ” என்று ததீயரோடே கூடிப் பண்ணக் கடவேனென்று ப்ரார்த்தித்தபடி தலைக்கட்டுவது பரமபதத்திலேயா யிருக்கும்; அப்படி யன்றிக்கே எனக்கு இது இந்த பத்ததசையிலேதானே. (தித்திக்குமே) ரஸ்யமாய் ஆநந்தாவஹமா யிருக்கு மென்றதாய்த்து. “தேனும் பாலும் கன்னலு மமுத”மாகித் தித்தித்தாப்போலே யாய்த்தென்றபடி. “அண்ணிக்கு மமுதாறு மென்னாவுக்கே” என்னக் கடவதிறே.

விளக்கம் - (உன் சீரே)- உம்முடைய உயர்ந்த திருக்கல்யாண குணங்களே. இராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் (15-21) - குணாநாம் ஆகரோ மஹாந் - குணங்கள் அனைத்திற்கும் இருப்பிடமாக உள்ளவன் - என்பது போன்று வாத்ஸல்யம், ஸௌசீல்யம் முதலான திருக்கல்யாண குணங்களை. (உயிர்க்குயிராய்) - ஆத்மா தரித்திருப்பதற்குத் தேவையானதாய். உலகில் உள்ள அனைவருக்கும் அவரவர்களுடைய ப்ராணனே உயிர் வாழ அவசியமாக இருக்கும்; ஆனால் இங்கு திருவரங்கத்தமுதனாருக்கு இரமாநுசருடைய திருக்கல்யாண குணங்களே ப்ராணனுக்கு ப்ராணனாக உள்ளது. (அடியேற்கு) - உம்முடைய அடிமையான எனக்கு. (இன்று) - தைத்திரீய ஆனந்தவல்லீ - ரஸம் ஹி ஏவாயம் லப்த்வ ஆனந்தீ பவதி - அவனை அடைபவன் எப்போதும் ஆனந்தம் அடைகிறான் - என்றும், ஸோச்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ - ப்ரஹ்மத்தை ஒத்த ஆனந்தத்தையும் அனைத்து விருப்பங்கள் நிறைவேறப் பெற்ற தன்மையையும் அடைகிறான் - என்றும் கூறப்படுவதான ப்ரஹ்மத்தின் திருக்கல்யாண குணங்கள் என்னும் அமிர்தத்தைச் சுவைக்கவல்ல அனுபவமானது, திருவாய்மொழி (2-3-10) -

அடியார்கள் குழாங்களை உடன்கூடுவதென்று கொலோ - என்று அடியார்களுடன் கூடி நின்று அனுபவிப்பேன் என்றுள்ள விண்ணப்பத்திற்கு ஏற்ப கிட்டுவது பரமபதத்திலே ஆகும்; ஆனால் அவ்விதம் அல்லாமல் எம்பெருமானாருடைய திருக்கல்யாண குணங்களுடைய அனுபவம் என்பது எனக்கு இந்த உலகத்திலேயே பந்தப்படுத்தப்பட்ட நிலையிலும் கிட்டியது. (தித்திக்குமே) - அதிக சுவை உள்ளதாகவும், ஆனந்தம் அளிக்கவல்லதாகவும் உள்ளது. திருவாய்மொழி (2-3-1) - தேனும் பாலும் கன்னலு மமுது - என்பதற்கு ஏற்ப இனிமையாக உள்ளது. கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு (1) - அண்ணிக்கு மமுதாறு மென்னாவுக்கே - என்றது காண்க.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்